

Sygn. akt VI GC 1334/17/3

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 stycznia 2019 r.

Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Jolanta Brzęk

Protokolant: sekretarz sądowy Monika Kucharczyk

po rozpoznaniu w dniu 15 stycznia 2019 r. w Tychach

na rozprawie

sprawy z powództwa:

J. S.

przeciwko:

(...) S.A. w S.

o zapłatę

1) zasądza od pozwanego (...) S.A. w S. na rzecz powoda J. S. kwotę 5 081,37 zł (pięć tysięcy osiemdziesiąt jeden złotych trzydzieści siedem groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 6 stycznia 2017 roku do dnia zapłaty;

2) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1 472,00 zł (jeden tysiąc czterysta siedemdziesiąt dwa złote) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Jolanta Brzęk

Sygn. akt VI GC 1334/17/3

UZASADNIENIE

Powódka J. S. pozwem z dnia 11 kwietnia 2017 roku wystąpiła przeciwko (...) S.A. w S. wnosząc o zasądzenie kwoty 5 081,37 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 6 stycznia 2017 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 1 200 zł oraz kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

W uzasadnieniu powódka wskazała, że w skutek kolizji drogowej z dnia 31 sierpnia 2014 r. uszkodzony został pojazd marki T. (...) o nr rej. (...) należący do poszkodowanego C. A.. Ubezpieczycielem odpowiedzialności cywilnej sprawy szkody jest pozwana. W związku z likwidacją szkody, poszkodowany wynajmował od powódki pojazd zastępczy marki F. (...) w okresie od 31 sierpnia 2014 r. do 26 września 2014 r. za dobową stawkę wynoszącą 200 zł netto. Powódka wykonała również na rzecz poszkodowanego usługę podstawienia auta zastępczego za kwotę 168 zł oraz odbioru pojazdu za kwotę 1 351 zł. Tytułem najmu pojazdu zastępczego powódka wystawiła na rzecz poszkodowanego fakturę VAT na kwotę 8 510,37 zł za 27 dni najmu pojazdu zastępczego oraz koszty podstawienia i odbioru pojazdu zastępczego. Pozwana wypłaciła powódce jedynie częściowe odszkodowanie tj. kwotę 3.429 zł, w

związku z weryfikacją dobowej stawki najmu do kwoty 103,25 zł netto oraz nie uwzględnieniem kosztów podstawienia i odbioru pojazdu zastępczego. W dniu 26 września 2014 r. poszkodowany przeniósł umowę cesji na powódkę wierzytelność przysługującą mu od pozwanej z tytułu zwrotu kosztów pojazdu zastępczego. Powódka wezwał pozwaną od zapłaty.

W dniu 31 lipca 2017 roku Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy wydał w sprawie IV GNc 1580/17 nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

Pozwana (...) S.A. w S. wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty, wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwana zakwestionowała przyjętą przez powódkę dobową stawkę najmu, uznając ją za zawyżoną. Pozwana wskazała, że wyrażała chęć bezgotówkowego, niezwłocznego zorganizowania najmu pojazdu zastępczego dla poszkodowanego. Natomiast poszkodowany korzystając z oferty powódki przyczynił się do nieuzasadnionego powiększenia rozmiarów szkody. Pozwana uznała również koszty podstawienia i odbioru pojazdu za całkowicie bezzasadne. Ponadto pozwana w zakresie cesji wierzytelności podniosła zarzut braku causy dokonanej czynności.

Sąd ustalił, następujący stan faktyczny:

W skutek kolizji drogowej z dnia 31 sierpnia 2014 r. uszkodzony został pojazd marki T. (...) o nr rej. (...) należący do poszkodowanego C. A.. Kolizja drogowa miała miejsce na odcinku autostrady (...) pomiędzy K. a W.. Uszkodzony pojazd nie nadawał się do dalszej jazdy. Pojazd zastępczy był niezbędny poszkodowanemu do kontynuowania dalszej jazdy do miejsca zamieszkania tj. Tychów oraz dla zaspokajania potrzeb codziennych i wyjazdów służbowych. Ubezpieczycielem odpowiedzialności cywilnej sprawy szkody jest pozwana.

Dowód: akta szkody (k. 55), oświadczenia (k. 24, 25).

Poszkodowany na podstawie umowy najmu z dnia 31 sierpnia 2014 r. wynajął od strony powodowej samochód zastępczy klasy C. Strony ustali dobową stawkę za wynajmem na kwotę 168 zł netto tj. 206,64 zł brutto. Samochód zastępczy wynajmowano w okresie od dnia 31 sierpnia 2014 r. do 26 września 2014 r. Dnia 29 stycznia 2015 r. powódka wystawiła na rzecz poszkodowanego fakturę VAT na łączną kwotę 8 510,37 zł, na którą składały się kwota 6 642 zł tytułem najmu pojazdu zastępczego przez 27 dni, kwota 206,64 zł tytułem kosztów podstawienia pojazdu zastępczego oraz kwota 1 661,73 zł tytułem kosztów odbioru pojazdu zastępczego.

Dowód: umowa najmu (k. 17), historia szkody (k. 16), faktura VAT (k. 19), oświadczenia (k. 24, 25).

W dniu 26 września 2014 r. poszkodowany i powódka zawarli umowę cesji wierzytelności zgodnie, z którą cedent przelał na cesjonariusza swoją wierzytelność – prawo do uzyskania zwrotu kosztów najmu samochodu zastępczego w związku ze szkodą z 31 sierpnia 2014 r.

Dowód: umowa cesji wierzytelności (k. 18).

Pismem z dnia 5 stycznia 2017 r. pozwana poinformowała o przyznaniu odszkodowania w wysokości 3429 zł brutto tytułem zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego. W treść pisma pozwana wskazała, że dokonała weryfikacji stawki najmu pojazdy zastępczego do 127 zł brutto.

Dowód: pismo z 31.10.2016 r. (k. 20), pismo pozwanej (k. 21-22,), potwierdzenie przelewu (k. 23).

Pozwana korzysta z usług (...) sp. z o.o. w W. w zakresie świadczenia usług najmu pojazdów zastępczych. Najczęściej stosowane stawki najmu dla pojazdów klasy C w sierpniu 2014 r. zawierała się w przedziale od 90 zł netto do 250 zł netto.

Dowód: oświadczenie (k. 56), pisemna opinia biegłego sądowego R. P. (k. 90-97), decyzje pozwanej wydane w innych postępowaniach likwidacyjnych wraz z fakturami (k. 30-37), cennik (k. 26-29).

Poczynione w sprawie ustalenia faktyczne oparto o dokumenty, które pod względem treści i formy nie budziły wątpliwości.

Ustalając stan faktyczny sprawy Sąd uwzględnił treść opinii biegłego sądowego R. P. uznając, iż wnioski opinii pozostawały rzetelne, logiczne i odpowiedziały na przedstawione biegłemu zagadnienia.

Sąd oddalił wniosek o dowód z zeznań świadka na okoliczności czy powód zapewniał że korzystanie z pojazdu będzie bezpłatne, na jakiej podstawie poszkodowany dokonał wyboru firmy oferującej pojazd zastępczy oraz czy wiedział o naliczaniu dodatkowych opłat albowiem zeznania świadka na te okoliczności nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia w sprawie.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo wytoczone w niniejszej sprawie zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W niniejszym postępowaniu zastosowanie znajdują przepisy odpowiedzialności deliktowej z art. 415 k.c., do której przesłanek należą zdarzenie, z którym system prawny wiąże odpowiedzialność na określonej zasadzie, oraz szkoda i związek przyczynowy między owym zdarzeniem, a szkodą. Przy ustalaniu odpowiedzialności z tytułu czynów niedozwolonych znajdują zastosowanie przepisy ogólne dotyczące związku przyczynowego, szkody i sposobów jej naprawienia (art. 361-363 k.c.).

Z kolei zgodnie z art. 436 § 1 k.c. odpowiedzialność przewidzianą w artykule 435 § 1 k.c. ponosi również samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody. Jednocześnie zgodnie z § 2 w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych. Również tylko na zasadach ogólnych osoby te są odpowiedzialne za szkody wyrządzone tym, których przewożą z grzeczności. Zgodnie z art. 435 § 1 k.c. prowadzący na własny rachunek przedsiębiorstwo lub zakład wprawiany w ruch za pomocą sił przyrody (pary, gazu, elektryczności, paliw płynnych itp.) ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch przedsiębiorstwa lub zakładu, chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności.

W myśl art. 361 § 1 i 2 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Przesłankami odpowiedzialności jest łączne wykazanie trzech przesłanek: zachowanie sprawcy szkody, powstanie szkody w majątku poszkodowanego oraz adekwatny związek przyczynowy pomiędzy zachowaniem a szkodą.

Wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania (art. 509 § 1 k.c.). Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (art. 509 § 2 k.c.).

Jak wynikało z okoliczności sprawy umowa przelewu wierzytelności została zawarta w związku z objęciem poszkodowanego kompleksową obsługą, dotyczącą likwidacji szkody. Poszkodowany zatem w zamian za świadczoną usługę w zakresie najmu pojazdu zastępczego, przelał na powódkę prawo do dochodzenia od sprawcy oraz ubezpieczyciela wydatków wynikłych z uszkodzenia samochodu. Poszkodowany zatem w zamian za świadczone na jego rzecz usługi przeniósł na powoda wierzytelności wynikłe z uszkodzenia samochodu. W konsekwencji przelew wierzytelności miał na celu zapłatę za świadczone usługi. Tym samym kauzalność, oraz sens gospodarczy przelewu nie budził wątpliwości.

Powód posiada zatem legitymację czynną w kwestii dochodzenia odszkodowania z tytułu wydatków poniesionych za najem pojazdu zastępczego oraz zwrotu kosztów podstawienia i odbioru pojazdu zastępczego.

Zgodnie z art. 822 §1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem, których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Przy tym §4 cytowanego przepisu przewiduje, że uprawniony do odszkodowania może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. W przedmiotowej sprawie nie było przedmiotem sporu, że doszło do zdarzenia objętego ochroną ubezpieczeniową, skutkującego obowiązkiem wypłaty przez pozwaną odszkodowania.

Zgodnie z art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. 2013.392 ze zm.), umowa ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej obejmuje odpowiedzialność cywilną podmiotu objętego obowiązkiem ubezpieczenia za szkody wyrządzone czynem niedozwolonym oraz wynikłe z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, o ile nie sprzeciwia się to ustawie lub właściwości (naturze) danego rodzaju stosunków.

Na podstawie art. 34 ust. 1 powołanej ustawy można ustalić, że z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Podobnie jak w przypadku wszystkich rodzajów ubezpieczeń OC, zakres odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń za powstałą szkodę jest uzależniony od zakresu odpowiedzialności ubezpieczonego - posiadacza lub kierującego pojazdem. Zakład ubezpieczeń zamiast niego naprawia wyrządzone szkody. Odszkodowanie ubezpieczeniowe ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem. Jego wysokość (o ile nie przekracza kwoty sumy gwarancyjnej) winna odpowiadać wysokości odszkodowania należnego od ubezpieczonego na podstawie ogólnych zasad odpowiedzialności, zgodnie z zasadą pełnego odszkodowania. Poszkodowany jest uprawniony do odszkodowania w pełni pokrywającego szkodę wyrządzoną ruchem pojazdu mechanicznego. Obejmuje ono zarówno straty, jak i korzyści, które poszkodowany mógłby osiągnąć, gdyby nie wyrządzono mu szkody. Nie ma również znaczenia, czy jest to wywołana wypadkiem pojazdu mechanicznego szkoda na osobie (uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia lub śmierć) czy też szkoda na mieniu (utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia).

Strona pozwana podniosła, że wyrażała chęć bezgotówkowego niezwłocznego zorganizowania najmu pojazdu zastępczego dla poszkodowanego. Pozwana do akt sprawy nie przedłożyła jednak żadnych dowodów na potwierdzenie wyżej wymienionej okoliczności. Nie sposób zatem zgodzić się z poglądem strony pozwanej, jakoby poszkodowany decydując się na ofertę strony powodowej nie zastosował się do obowiązku minimalizacji szkody. Taki zarzut można by postawić poszkodowanemu jedynie w sytuacji wykazania przez stronę pozwaną, iż rzeczywiście miał on możliwość zapoznania się z propozycją przedstawioną przez stronę pozwaną i mimo zapoznania się z taką propozycją bezzasadnie ją odrzucił. Strona pozwana w żaden sposób nie wykazała jednak, iż w istocie informacja ta doszła do wiadomości poszkodowanego.

Sąd uznał, że strona pozwana nie wykazała zgodnie z obowiązkiem wynikającym z art. 6 k.c., iż zaoferowała poszkodowanemu możliwość wynajęcia pojazdu zastępczego za niższą cenę niż powódka.

Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego który stwierdził, że najczęściej stosowane stawki najmu dla pojazdów klasy C zawierają się w przedziale od 90 zł netto do 250 zł netto.

Sąd w całości przychyła się do stanowiska biegłego sądowego. Zdaniem Sądu skoro zastosowana przez powódkę stawka najmu pojazdu zastępczego w kwocie 168 zł netto tj. 206,64 zł brutto mieściła się w zakresie stawek najczęściej stosowanych przy wynajmie pojazdów zastępczych to była to stawka uzasadniona. Należy wskazać, że Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 25 kwietnia 2002 r. (sygn. akt. I CKN 1466/99) poszkodowany nie ma obowiązku poszukiwania

podmiotów, które oferują swoje usługi w tymże zakresie najtaniej. Poszkodowany ma zatem możliwość wyboru oferty najmu pojazdu, która w jego ocenie jest dla niego najkorzystniejsza i nie można się w tym upatrywać nadużycia, skoro stawka ceny najmu nie odstaje rażąco od innych cen.

Zdaniem Sądu w okolicznościach niniejszej sprawy należy również uznać za uzasadnione koszty podstawienia pojazdu w kwocie 206,64 zł i odbioru pojazdu w kwocie 1 661,73 zł zastępczego pojazdu zastępczego, gdyż pozostawały w związku przyczynowo skutkowym z zaistniałą szkodą. W niniejsze sprawie do uszkodzenia pojazdu doszło na odcinku autostrady (...) pomiędzy K. a W.. Uszkodzony pojazd nie nadawał się do dalszej jazdy, a poszkodowanemu pojazd zastępczy był niezbędny aby kontynuować jazdę do jego miejsca zamieszkania mieszczącego się w T.. Zatem poszkodowany uprawniony był do dokonania najmu pojazdu zastępczego od podmiotu mającego siedzibę we W.. Zdaniem Sądu miejsce kolizji tj. odcinek autostrady (...) pomiędzy K. a W. uzasadniał naliczenie opłaty za podstawienie pojazdu zastępczego w kwocie 206,64 zł. W ocenie Sądu również za uzasadniony należy uznać koszt odbioru pojazdu w kwocie 1 661,73 zł mając na względzie odległość pomiędzy miejscem zamieszkania poszkodowanego oraz siedzibą powódki, od której poszkodowany wynajmował pojazd zastępczy.

Zatem biorąc pod uwagę wyżej poczynione rozważania, Sąd w punkcie 1 wyroku zasądził zgodnie z roszczeniem pozwu od pozwanej na rzecz powódki kwotę 5 081,37 zł.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. w zw. z art. 14 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. 2003 r. Nr 124, poz. 1152 ze zm.). Zgodnie z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Powódka domagała się odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 6 stycznia 2017 r. a żądanie to pozostawało uzasadnione w świetle powołanych przepisów.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 i 99 k.p.c. zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Powódka wniosła o zasądzenie kosztów procesu, które w niniejszym postępowaniu wynosiły 255 zł, kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 1 200 zł oraz kosztów opłaty skarbowej w kwocie 17 zł. Powyższe żądanie pozostawało uzasadnione w świetle powołanych przepisów wobec czego Sąd w punkcie 2 sentencji wyroku zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1 472 zł.

SSR Jolanta Brzęk